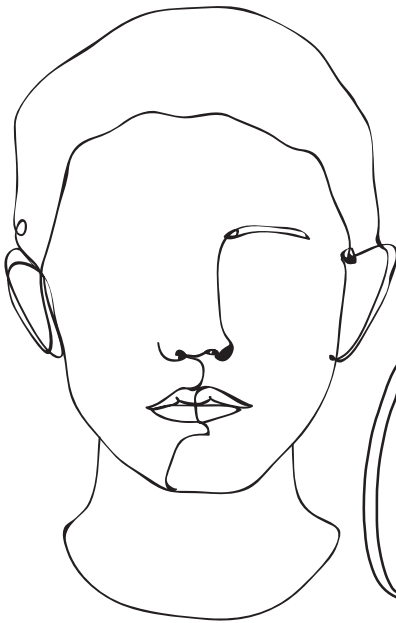

ALEJANDRO PALOMAS

BİR ÖĞÜL

ALEJANDRO PALOMAS

Bir Ođul
Özgün Adı: Un hijo
Yazar: Alejandro Palomas

Bu kitabın yayın hakları
Sandra Bruna Agencia Literaria ve
Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
© Final Yayıncılık Reklamcılık Sanayi Ticaret Ltd. Őti.'ye aittir.

© Alejandro Palomas, 2015

Sertifika No: 44360

ISBN: 978-605-374-741-3

5. Baskı: Temmuz 2020

Türü: İlk Gençlik Edebiyatı 16

Kapak tasarımı: İrem Çağırđan

Bu kitabın tüm yayın hakları Final Yayıncılık'a aittir.
Yayıncıdan önceden alınmış izin olmadan kısmen veya tamamen
alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı ve Cilt:

WPC Matbaacılık
WPC Matbaacılık San. ve Tic. AŐ
Osmangazi Mah. Mehmet Deniz Kopuz Cad.
No: 17/1 Esenyurt/İstanbul
Sertifika No: 35428
Tel: 0 212 886 83 30

Final Kültür Sanat Yayınları

Büyükdere Cad. Cem İş Merkezi No:23 Kat:6 Őişli / İstanbul
Tel: 0212 343 76 00

www.finalkultursanat.com
kultursanat@final.com.tr

ALEJANDRO PALOMAS

İspanyolca aslından çeviren:
Banu Karakaş

Angélica'ya, bizi unutmasın...

*Bana iyi bir insan olmayı her yeni gün yüreğimle
ölçmeyi öğrettiği için Rulfo'ya...*

*Yol, herkesin yolu.
Kader de öyle.*

I

HER ŐEYİN BAŐLANGICI

Guille

Her şey, Sonya öğretmenin bir soru sorduğu o gün başladı. Kocaman, sarı güneş pencereden içeri süzülüyor; palmiye yaprakları, tıpkı babamın erken kalktığı zaman beni okulun kapısına bırakırken salladığı eli gibi salınıyordu. Kış mevsimi olduğu için ellerinde hep yeşil eldivenleri olurdu.

Sonya öğretmen, sınıftaki en büyük masa olan öğretmen masasından kalktı. Ellerini çırpmasıyla etrafa tebeşir tozu yayıldı ve hafifçe öksürdü. Nazya'ya göre öğretmenimiz tebeşir tozu yüzünden öksürdü, çünkü tebeşirin boğazı un kurabiyesi yemişsin gibi yaptığını, tükürüğünü kuruttuğunu, hatta eğer su da içmezsen kusabileceğini düşünüyor.

“Şimdi teneffüse çıkmadan önce bir soruyu cevaplamanızı istiyorum, çocuklar,” dedi. Sonra tahtaya doğru yöneldi, eline kırmızı bir tebeşir alıp büyük harflerle şöyle yazdı:

BÜYÜYÜNCE NE OLMAK İSTİYORUM?

Hemen ellerimizi kaldırdık. Herkes, hatta tek elle doğan Javier Aguilar bile elini havaya kaldırıp hızla sağa sola savurdu. Ancak öğretmenimiz başını iki yana salladı. “Sırayla, çocuklar!”

İlk sıradan başlayıp sona doğru ilerledik. En sonda da ben vardım. Öğretmen, verdiğimiz bütün cevapları tahtaya geçirdi.

Üç Barselona, iki Madrid ve bir Manchester oyuncusu

Bir Iniesta, altı Rafa Nadal

İki çok uzun boylu manken

Bir prenses (Nazya)

Zengin bir doktor

Üç Beyonce

Bir Batman

Bilgisayar oyunlarındaki uzay gemisi pilotu

İki dünya başkanı (Roson kardeşler)

Geceleri televizyona çıkan ünlülerden biri

Büyük köpeklerle ilgilenen bir veteriner

Çocuk şarkı yarışması birincisi

Dünya Olimpiyat şampiyonu

Sıra bana geldiğinde Mateo Narvaez birden geçiriverdi. Böyle kabalıkları hiç sevmeyen öğ-

retmenimiz kaşlarını çatınca sınıftaki gülüşmeler kesildi. Matea'ya kızdıktan sonra bana döndü.

“Guillermo?”

Nazyza beni dirseğiyle dürttü ve yüzünü elleriyle kapatarak gülmeye başladı. Gülerken hep şimdi yaptığı gibi yüzünü kapardı. Pakistan'da küçük kız çocukları yüksek sesle ve ağızları açık bir şekilde gülerlerse anne babaları onlara kızarmış.

“Ben... Mary Poppins* olmak istiyorum,” dedim.

Öğretmen hiçbir şey söylemeden elini boynuna götürünce boğazının acıdığını veya nefes alamadığını düşündüm. Ne olduğunu soramadan zil çaldı, biz de çantalarımızdan sandviçlerimizi çıkarıp bahçeye çıkmaya hazırlandık.

Ama öğretmenimiz, “Guillermo, sen bir dakika kal, lütfen,” dedi. “Diğerleri gidebilir.”

Herkes çıkınca öğretmen yanıma kadar gelip Arturo Salazar'ın sırasına oturdu. Arturo, Noel'e kadar derslere gelmeyecekti çünkü gezegen müzesine sınıfça yaptığımız bir ziyaret sırasında merdivenden düşüp bir bacağına, beş dişini ve iki parmağını kırmıştı.

---

* P. L. Travers'in yazdığı çocuk kitabı dizisinden uyarlanan 1964 Disney yapımı müzikal filmin fantastik başkahramanı.

“Buraya gel Guillermo, anlat bakalım neden Mary Poppins olmak istiyorsun?”

Akşamları süpermarketin kasasında bolca vakit geçiren Nazya, büyükler hakkında çok şey biliyordu ve dediğine bakılırsa büyükler ne zaman böyle konuşmalar aslında konuşmaları bitmiyor, düşünmeleri için onlara biraz daha vakit vermek gerekiyordu. Bu nedenle cevap vermeden bekledim.

“Başka bir şey... olmak istemez misin?” diye sordu öğretmen ağzının kenarındaki bene dokunarak.

“Hayır, öğretmenim.”

Sonya öğretmen önce ofladı, sonra gülümsedi. Annem, yetişkinlerin suskunlaşmasının konuşmalarının bittiği anlamına gelmediğini, bazen nefeslenmek için de susmayı tercih edebileceklerini söylemişti. Ben de bunu hatırlayıp yine bir şey söylemedim.

“Söyle bakalım, Guillermo,” dedi, eski evimizin kapıcısı Consuelo’nun kedisi gibi burnundan soluyarak. “Neden Mary Poppins olmak istiyorsun?”

“Çünkü o uçabiliyor, öğretmenim.”

Öğretmen, “Hımm,” dedikten sonra alnını kaşıdı.

“Ama kuşlar da uçuyor, değil mi?”

“Evet.”

“Ama sen kuş olmak istemiyorsun, öyle mi?”

“Hayır.”

“Peki, ama neden?”

“Ee... Eğer kuş olsaydım Mary Poppins olmazdım.”

Sonya öğretmen burnundan ikinci bir nefes verip duraksayınca bu kez biraz daha uzun süre sessizce bekledik. Öğretmen bazen babamın da yaptığı gibi ağzının kenarını kıvrırarak boğazını hafifçe temizledi.

“Anlat bakalım... Başka ne sebeple Mary Poppins olmak istiyorsun?”

“Şey... Konuşan bir şemsiyesi ve içinden sayısız bedava mobilya çıkardığı bir bavulu var... Ayrıca çekmecelerin kendi kendilerini düzenlemesini sağlayan bazı güçleri var... Bir de çalışmadığı zamanlarda gökyüzünde yaşıyor, gerçi balıklarla ve ahtapotlarla birlikte denize daldığı da oluyor.”

“Gökyüzünde mi?”

“Evet.”

Öğretmen gözlerini yavaşça kapattıktan sonra saçlarını iyice dağıtmak ister gibi hızla başını okşadı.

“Guille,” dedi. “Mary Poppins’in... hayali bir karakter olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Tabii.”

“Bizim gibi değil demek istiyorum, yani.”

“Evet.”

“Demek istediğim, Mary Poppins bir masal kahramanı. Tıpkı Süpermen, Harry Potter, Matilda ya da Sünger Bob gibi... Hem var hem de yok. Anlıyor musun?”

“Hayır.”

“Bizim gibi değiller demek istiyorum, onlar sadece hayal dünyasında varlar. Onlara dokunamayız çünkü... Bunlar sadece birilerinin kafadan uydurduğu karakterler.”

“Mary Poppins gerçekten var.”

“Aa, öyle mi?”

“Evet.”

Öğretmen bana bakıp hafifçe gülümsedi.

“Peki, öyleyse nerede?”

“Şu an nerede olduğunu bilmiyorum ama İngilizce konuştuğu için Londra’da yaşıyor. Ben tanıştım onunla. Ağustos tatilinde annemle babam onu göreyim diye beni Londra’ya götürmüşlerdi. Hayvanlarıyla birlikte bir tiyatrodan yaşıyor ve şarkı söylüyordu. Şarkısı sona erip herkes gittik-

ten sonra bizi odasına aldı ve bana bir sürü şey anlattı.”

Öğretmen yine benine dokundu.

“Hımm,” dedi. “Nasıl şeyler anlattı?”

“Bazı sırlar verdi, öğretmenim.”

Tam o sırada zil yine çaldı. Teneffüsün ilk yarısı bitmişti. Öğretmen kara tahtanın üstündeki büyük saate bakmak için arkasını döndü.

“Pekâlâ,” dedi ve ciddi bir şey düşünüyormuş gibi bir süre sessiz kaldıktan sonra geri döndü.

“Tamam, şimdi bahçeye çık. Yoksa sandviçini yemeye vaktin kalmayacak.”

Kitaplarımı sıranın altına koyup beslenme çantamdan sandviçimi çıkarırken Sonya öğretmen de masasına geri döndü ve önündeki not defterine bir şeyler yazmaya başladı. Az sonra koridora çıktım. Nazya beni tuvaletlerin orada bekliyordu. Elim tutup konuşmaya başladı.

“Neden bu kadar uzun sürdü gelmen?”

“Hiç.”

“Öğretmen ceza mı verdi?”

“Hayır.”

“Öyle diyorsan...”

Başındaki pembe örtüyü hafifçe geriye itip meyve suyundan biraz içti. “Hadi koş, sana bir şey göstermek istiyorum.”

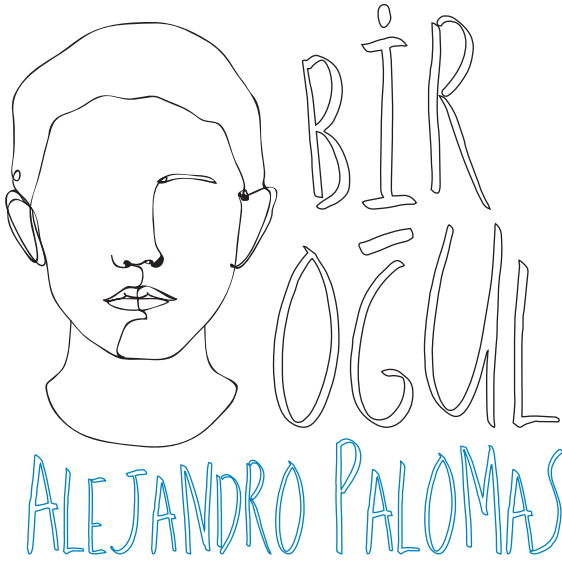
Sonya

Her şey birkaç haftadır ertelediğim telefon konuşmasını yapmaya karar verdiğim o akşamüstü başladı.

“Sizinle Guille hakkında konuşmak istiyordum Bay Antunez,” dedim hattın öbür ucundaki adama. Kısa bir sessizlikten sonra ayrıntıları öğrenmek istediğini söyledi. Bense yumuşak ve net bir tonla yanıtladım kendisini. “Sizin için sorun olmazsa burada, okulda yüz yüze anlatmak isterim.”

Birkaç gün sonra görüşmek üzere anlaştık. Manuel Antunez okula geldiğinde çocukların öğle yemeği saatiydi. Zemin kattaki yemekhaneden gelen gürültü koridordan bile duyuluyordu. Öğretmenler odasında gelmesini bekledim. El sıkıştıktan sonra, onu velilerle görüşmek için kullandığımız daha ufak başka bir odaya aldım. Genç ve iri yapılı olan Manuel Antunez; otuzlarının başında, siyah saçlı, bakımsız, kirli sakallı biriydi. Gözleri koyu renk ve çekikti. Güçlü kollarının

Kendi hâlinde bir çocuk olan Guille, okuldaki tek arkadaşı Nazya ile sene sonu için bir gösteri hazırlamak ister. Büyük bir gizemin kapısını aralayan bu hazırlık, psikolog Maria ile yollarının keşişmesine de neden olur. Yüzünden eksik etmediği gülümsemesinin ardında pek konuşmayan babası ve uzaktaki annesiyle yaşadığı sorunları saklayan Guille, şimdi herkesin hayatını değiştirecek bir gösteri için sahneye çıkmak zorundadır!

İçinize dokunacak, duygu yüklü ve sıra dışı bir kitap... Guille, tanıdığınız hiçbir roman karakterine benzemiyor.

ISBN: 978-605-374-741-3

9

7 8 6 0 5 3 7 4 7 4 1 3